

بررسی تأثیر پرخاشگری و خودپنداره بر روی پیشرفت تحصیلی دانش آموزان مدارس در مقطع دبیرستان

محمد رضا منصوری خواجه لنگی ۱، حسین محمودی مطلق ۲، علی اصغر مالکی سونکی ۳، علیرضا صیدالی قلعه چه ۴

- ۱- دانشجوی کارشناسی رشته علوم تربیتی دانشگاه فرهنگیان شهرکرد.
- ۲- دانشجوی کارشناسی رشته علوم تربیتی دانشگاه فرهنگیان شهرکرد.
- ۳- دانشجوی کارشناسی رشته علوم تربیتی دانشگاه فرهنگیان شهرکرد.
- ۴- دانشجوی کارشناسی رشته علوم تربیتی دانشگاه فرهنگیان شهرکرد.

چکیده

هدف پژوهش حاضر بررسی تأثیر پرخاشگری و خودپنداره بر روی پیشرفت تحصیلی دانش آموزان مدارس در مقطع ابتدایی در شهرستان لردگان بود. روش انجام این پژوهش روش همبستگی توصیفی است. جامعه آماری این پژوهش شامل تمامی دانش آموزان پسر دبیرستان در شهرستان لردگان است. نمونه انتخاب برای این پژوهش تعداد ۵۰ نفر از دانش آموزان پسر مقطع دبیرستان است که به روش تصادفی ساده انتخاب شده اند. به منظور جمع آوری اطلاعات و داده های پژوهش دو پرسشنامه پرخاشگری و خودپنداره در بین ۵۰ نفر از دانش آموزان دبیرستان توزیع شد پرسشنامه های منبع کنترل راتر و پرخاشگری بطور همزمان در اختیار آزمودنیها قرار گرفت. در رابطه با پرسشنامه منبع کنترل از آزمودنی خواسته شد، بین هر جفت سؤال یک ماده یکی را انتخاب کند و علامت بزند. واضح است این انتخاب بر اساس اعتماد عمیق و روشن آزمودنی خواهد بود.

در رابطه با پرسشنامه پرخاشگری از آزمودنیها خواسته شده که یکی از چهار گزینه را که به بهترین وجه ممکن با ویژگیهای شخصیتی شان انطباق دارد با درج علامت در ستون مربوطه انتخاب کنند. با استفاده از نرم افزار SPSS در دو سطح توصیفی و استنباطی به تجزیه و تحلیل داده های بدست آمده پرداخته شده است. یافته های پژوهش نشان دادند که مقدار ضریب همبستگی بین پرخاشگری و پیشرفت تحصیلی دانش آموزان -۰.۴۰۶ بدست آمد ($p = -0.406$) که این مقدار با درجه آزادی ۴۹ در سطح ($p < 0.003$) معنی دار می باشد به عبارت دیگر خودپنداره دانش آموزان پسر مقطع دبیرستان با پیشرفت تحصیلی آنان رابطه دارد.

واژگان کلیدی: پرخاشگری، پیشرفت تحصیلی، خود پنداره، دبیرستان.

مقدمه

دانش آموزان به عنوان آینده سازان جامعه، افرادی حساس با ویژگی های منحصر به فردی هستند که قسمت عمده شخصیت آنها، در همین دوران نوجوانی و در کانون ورزش آنها، می تواند گره

از بسیاری از مشکلات بعدی باز کند. نگاهی گذرا به ویژگی های رفتاری شاگردان ما را به تعدادی از ویژگی های روانی سوق می دهد. اضطراب، خودکم بینی، احساس مهم بودن، حسادت، پرخاشگری و... از جمله ناهنجاریهای روانی و رفتاری ای هستند که هر دانش آموزی در حین دوران تحصیل خود ممکن است با آنها روبرو باشد. به عنوان مثال دانش آموزی که درس خود را خوبی یاد گرفته اما از ترس فراموش کردن بطور مداوم ناخن های خود را می جود. به این ترتیب اضطراب برای دانش آموز مانند مرض می شود و در صورت عدم مقابله صحیح با آن تبدیل به یکی از خصوصیات او می شود و حتی ممکن است اقدام بی موقع در جهت رفع این مشکل کمکی به ما نکند. یک معلم یا پدر و مادر آگاه خیلی زود می تواند کودک یا نوجوان پرخاشگر را تشخیص دهد. رابطه مدرسه با اولیا کودکان باید بهبود یابد و پدر و مادر باید عوامل قابل ذکر کودکانشان را به معلم و مسئولان مدرسه توضیح دهند، تا شاید به این وسیله یک ارتباط مناسب بین شاگرد، مدرسه و والدین برقرار شود. و آخر اینکه سازمان آموزش و پرورش بهتر است افرادی را به عنوان معلم جذب کند که به روانشناسی و علوم تربیتی آشنا باشد و معلمان نیز بعد از حضور در کلاس تمام موارد جانبی زندگی خود را کنار گذاشته و به ایفای وظیفه و تعهد خود بپردازند.

در این تحقیق سعی شده تا عوامل مؤثر بر بروز ناهنجاری های رفتاری دانش آموزان مقطع دبیرستان بررسی گردد و تفاوت در بروز این رفتارها توسط دختران و پسران مشخص گردد. این مطالعه تأثیر پرخاشگری و خودپنداره (به عنوان ناهنجاری رفتاری) بر روی پیشرفت تحصیلی دانش آموزان پسر مقطع دبیرستان استان البرز در سال ۱۳۹۰ را برعهده دارد.

مقامات سیاسی، اجتماعی و فرهنگی کشور همواره بر مطالعه رفتار نوجوانان و جوانان تأکید داشته اند. میزان بودجه ای که هر ساله آموزش و پرورش استان ها صرف آموزش و پرورش نسل جوان میکنند روبه افزایش است، به این امید که نسل جوان بتواند برنامه های توسعه را به عهده گیرد و در سازندگی آینده استان محل سکونتش نقش مؤثری ایفا کند.